

JENEI GYULA

Rongyfoci

akkoriban majd bandázok a szomszéd gyerekekkel. összeverődünk: utcabeliek. egyikünk pár évvel fiatalabb, másikunk néhányval idősebb. lányok is keverednek a csapatba, de ritkán leszünk olyan sokan, mint amikor egy eső után kimegyünk focizni a legelőre, ahol foltokban állnak még a tócsák, s nem is látszanak a fűtől. csak amikor beletoccsanunk, fröccsen nagyot a felmelegedett víz a nyomunkban. kapunak elég néhány félteglá a közeli csatornapartról, esetleg pár leszúrható gally, legfeljebb rájuk dobunk egy-egy trikót, hogy jobban látsszanak majd. rongy-labdánk lesz, s megszívja magát vízzel. de azért amikor ezt a verset írom, elbizonytalanodom, hogy tényleg így lesz-e, vagy csak az emlékezet archaizál a pöttös gumi laszti helyébe ruhából varrottat. próbálok mélyebbre tapintani, de csak se-színű, vizes rongycsomókat érintek – akkoriban, abban az utcában bármelyikünk gyerekkorában ritkán adatik majd, nemhogy bőr-, de az annál egy fokkal silányabb gumilabda is. szóval fröccsennek a fűben a tócsák a téhenlepényes, gombászó réten, fröccsennek lábaink s a labda alatt. lesz közöttünk egy nyomorék fiú, selejt lábai lesznek, nem tud rájuk állni, a kezeivel lépdel, csökevényes alsó végtagjait pedig csak húzza maga után, mint a hátsó lábukon sérült állatok. az orvosok szerint hamarosan meg fog halni. de jócskán túléli jósolt idejét, s akkor majd, már kamaszon, kap egy háromkerekű rokkantbiciklit, amit beleülve maga hajthat. nyáron sokat látni félmeztelen, izmos felsőteste lesz, s tekeri rendületlenül utcabosszon, s tovább is a kézpedált, át a nyolcvanas éveken. de akkor, amikor eső után focizunk, úgy tudjuk, hamarosan meg fog halni, és nem lesz még rokkantbiciklije. négykézláb, csuromvizesen húzza-vonja magát a rongylabda után egy gondtalan alkonyon a nyári gyepen: kezeit rakosgatja előre, gyorsan, gyorsan, s rántja utána a testét: neki szabad kézzel a labdához érnie, kézzel ütnie. amikor majd

*negyven év múlva hazamegyek oda, ahol akkor már
nem lesz otthonom, az egyik sarkon hirtelen elém
fordul rokkantkocsival egy korombeli férfi, aki
ő is lehetne. köszönünk egymásnak, ahogy kis
települések kihalt utcáin köszönnek egymásnak
idegenek. nem figyelem a lábait a gyors
találkozáskor, csak ahogy továbbhaladunk, for-
dulok hátra, hátha ő az. ez a szomszéd fiú is
lehet! ám akkor már nem tudom azonosítani.
de ha ő lenne is, minek? majd törli az emlékezet.
vagy törlődik az emlékezet.*

TASS MARIANNE

Verébetetés

*Kismadaram, most én etetlek,
az ürességem beléd töltöm,
itt tipegek, de nincsen tányér,
és senki sincs velem a földön.*

*Csak te csipogsz, pattog a rizsszem,
és virágzik a virág-élet,
halott felhőbe burkolódzva
boldog madarakra nézek.*

Élménymúlás

*Begyűjtöm a világ bugyrába
tudom hogy minden szétesett
kibullt az üres földgolyóra
nem is tudta hogy nem leszek*

*csak forog forog minden bennem
részvétellel néznek angyalok
minden mit láttam meggyötörten
nem látják már az ablakok*